

Det maa da forbause enhver, som har fulgt Forhandlingerne i Kommunalbestyrelsen om Beværternæringen, at man enten slet ikke synes at ænse dette Hjælpemiddel eller synes ganske at underkende dets Betydning.

Medens man altsaa i andre Lande efter aarelange Undersøgelser og Overvejelser — og efter at man ogsaa enkelte Steder har gjort Forsøg paa fri Beværternæring og har høstet sine bitre Frugter deraf — er kommen til det Resultat, at Beværternæringen bør drives inden for visse Indskrænkninger, og at dette meget vel kan ordnes, uden at der gøres Attentat paa Friheden, saa lyder det fra en lille Kommunalbestyrelse i et lille Land som vort, at dette vist næppe er noget godt Middel.

Man undres over en saadan ubegribelig Overlegenhed, over en saadan Mangel paa Lyst til at lade sig belære af andres Erfaringer og drage sig andres Fejltrin til Nytte ved at lade sig advare af dem.

Et saadant Standpunkt kunde maaske forsvares, hvor det kun gjaldt Ens eget personlige Ve og Vel; men i et Tilfælde som dette, hvor det gælder mange andres Ve og Vel, maa et saadant Standpunkt siges at være mildest talt uforsvarligt. — Der var maaske dem, der vilde bruge et skarpere Udtryk til at betegne det.

Alle — baade de, der er for, og de, der er imod Frigivelse af Beværternæringen — burde kunne blive enige om, at alle Hjælpemidler bør tages i Brug for at faa Sagen saa alsidig belyst som muligt og for at finde den retfærdigste og bedste Løsning. Men selv om dette sker, er det dog ikke nok. Den retfærdigste og bedste Løsning blev maaske endda ikke den sejrende i den endelige Afgørelse.

Det kunde nemlig hænde, at Sagen blev angreben af den Sygdom, som bestandig hænger vort offentlige Liv, og som angriber saamange af de Sager, som kommer for i de kommunale Raad og i Rigsdagen — *der gaar Politik i dem.*

Det kunde hænde, eller — *er* det maaske allerede hændt?

I saa Fald er der daarlige Udsigter for Ret og Sandhed i denne Sag; thi der hvor Politiken med alle dens Spidsfindigheder og Krogveje gaar ind, der gaar let Klarsyn og Evne og Vilje til at danne sig en uheldet Mening om Tingene ud; og der gaar ofte ærlig, mandig Troskab mod egen Overbevisning ogsaa ud, og mangan sund og fuldbaaren Sag blev Krøbling, naar den blev angreben af denne Sot.

Naar der saa let gaar Politik i Sagerne i vort Land, saa turde en af Grundene maaske være den, at der mangler *Fantasi* i vort offentlige Liv.

Man afgiver sin Stemme med alt skyldigt Hensyn — man bør vel sige ofte meget mere end skyldigt Hensyn til Partiet, man tilhører; og man er med at træffe Afgørelser med alt skyldigt Hensyn — ja, man tør vel sige med et undertiden meget mere end skyldigt Hensyn — til egne personlige Interesser; man underordner sig de Grupper, som sidder inde med Magten, man bøjer sig for de Meninger, som er populære, for ikke at miste sin egen Magt, for ikke at sætte sin egen Stilling paa Spil; men man lægger ikke tilstrækkelig Vægt paa, hvorledes de Afgørelser, der træffes, gaar ud i Livet og virker — virker ofte som en Hindring for Fremskridt og Udvikling, virker ofte med blandt de Magter, som lægger Menneskeliv og Menneskelykke øde; man mangler Fantasi til at følge Afgørelserne ud i alle deres forgrenede Virkninger, til at udmale sig det, der sker, naar Afgørelsernes Indhold faar Kød og Blod i det virkelige Liv og bliver til Sorg og Lidelse for levende Mennesker.

Og denne Art af Fantasi kunde der være god Brug for, naar der er Tale om at give Beværternæringen fri.

Og denne Art af Fantasi i vort offentlige Liv er det naturligt for Kvinderne at gøre sig til Talsmænd for; thi den ligger *Medfølelsen* meget nær.

I dette Tilfælde særlig Medfølelsen med de maaske mest værgeløse i vort Samfund — de fattige Kvinder og Børn; thi faar vi et forøget Antal Alkoholbeværtninger og dermed et forøget Drikkeri, saa vil næppe nogen rammes haardere deraf end de fattige Kvinder og de fattige Hjemms store Skarer af Børn.

Helene Berg.

Kvinderne og Valgretten.

I to artikler i „Kvindernes Blad“ for 19de og 26de april har fru Karen Hessel drøftet spørgsmålet om kvinders stemmeret.

Hun mener, at det vilde være en ulykke, om de ugifte kvinder fik valgretten, mens de gifte ikke fik den.

Hendes anden artikel (for 26de april) begynder således: „Hidtil er der ikke fra Kvindernes Side fremkommet ret mange Udtalelser om den Valgret, der saaledes er tiltænkt dem. I det Øjeblik disse Linier skrives, har „Dansk Kvindesamfund“ ikke udtalt sig om